

“मीठे बच्चे- तिम्रो याद धेरै अद्भुत छ किनकि तिमी एकै साथ बाबा, शिक्षक र सद्गुरु तीनैलाई याद गर्छौ ।”

प्रश्न:- कुनै पनि बच्चालाई मायाले जब घमण्डी बनाउँछ तब कुन कुराको बेवास्ता गर्छन् ?

उत्तर:- घमण्डी बच्चाहरू देह-अभिमानमा आएर मुरलीलाई बेवास्ता गर्छन्, भनाइ छ नि- चुहे को हल्दी की गाँठ मिली, समझा मै पंसारी हुँ... । धेरै छन् जसले मुरली पढ्दै पढ्दै नन्, भनिदिन्छन्- मेरो त डाइरेक्ट शिवबाबासँग सम्बन्ध छ । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, मुरलीमा त नयाँ-नयाँ प्वाइन्टहरू निकल्छन्, त्यसैले मुरली कहिल्यै मिस नगर, यसमा धेरै ध्यान रहोस् ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा सिकिलधे बच्चाहरूसँग रूहानी बाबा सोध्नुहुन्छ- यहाँ तिमी बसेका छौ, कसको यादमा बसेका छौ ? (बाबा, शिक्षक, सद्गुरुको) । सबै यी तीनैको यादमा बसेका छौ ? हर एकले आफूसँग सोध- यो केवल यहाँ बस्दा याद रहन्छ वा हिंड्दा डुल्दा पनि याद रहन्छ ? किनकि यो अनौठो कुरा हो । अरू कुनै आत्मालाई कहिल्यै यस्तो भनिदैन । हुन त यी लक्ष्मी-नारायण विश्वका मालिक हुन् । तर उनीहरूको आत्मालाई कहिल्यै यस्तो भनिदैन- उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ । हुन त सारा दुनियाँमा जति पनि जीव आत्माहरू छन्, कुनै पनि आत्मालाई यस्तो भनिदैन । तिमी बच्चाहरू नै यसरी याद गर्छौ । भित्र आउँछ- उहाँ बाबा, बाबा पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ । सो पनि परम (सुप्रिम) । तीनैलाई याद गर्छौ वा एकलाई ? हुन त उहाँ एक हुनुहुन्छ तर तीनै गुणसहित याद गर्छौ । शिवबाबा हाम्रो बाबा पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक र सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ । उहाँलाई असाधारण भनिन्छ । जब बस्दछौ अथवा हिंड्दुल गर्छौ तब यो याद रहनुपर्छ । बाबा सोध्नुहुन्छ- यसरी याद गर्छौ ? उहाँ हाम्रो बाबा, शिक्षक, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ । यस्तो कुनै पनि देहधारी हुन सक्दैन । देहधारी नम्बरवन हुन् कृष्ण, उनलाई बाबा, शिक्षक, सद्गुरु भन्न सकिदैन, यो बिलकुल अनौठो कुरा छ । सत्य बताउनुपर्छ तीनै रूपमा याद गर्छौ ? भोजनमा बस्दा केवल शिवबाबालाई याद गर्छौ वा तीनै सम्बन्ध बुद्धिमा आउँछ ? अरू त कुनै पनि आत्मालाई यस्तो भन्न सकिदैन । यो हो अनौठो कुरा । विचित्र महिमा छ बाबाको । त्यसैले बाबालाई याद पनि यसरी गर्नु छ । त्यसैले बुद्धि एकदम त्यसतर्फ जानेछ जो यस्तो अनौठो हुनुहुन्छ । बाबा नै बसेर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ फेरि सारा चक्रको पनि ज्ञान दिनुहुन्छ । यसरी नै यी युगहरू छन्, यति-यति वर्षका छन् जो घुमिरहन्छन्- यो ज्ञान पनि उहाँ रचयिता बाबाले नै दिनुहुन्छ । त्यसैले उहाँको याद गर्दा धेरै मदत मिल्छ । बाबा, शिक्षक, गुरु उहाँ एकै हुनुहुन्छ । यति उच्च आत्मा अरू कोही हुन सक्दैन । तर मायाले यस्ता बाबाको यादलाई पनि भुलाइदिन्छ, त्यसैले शिक्षक र गुरुलाई पनि भुल्छन् । यो हर एकले आ-आफ्नो दिलमा लगाउनुपर्छ- बाबाले हामीलाई यस्तो विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ । बेहदका बाबाको वर्सा अवश्य बेहदको नै हुन्छ । साथ-साथै यो महिमा पनि बुद्धिमा आओस्, चल्दा-फिर्दा तीनै सम्बन्ध याद आओस् । उहाँ एक आत्माको तीनवटै सेवा एकसाथ हुन्छ, त्यसैले उहाँलाई सुप्रिम भनिन्छ ।

सम्मेलन आदिमा बोलाउँछन्, भन्छन्- विश्वमा शान्ति कसरी हुनेछ ? त्यो त अहिले भइरहेको छ, आएर बुझ्नु । कसले गरिरहेको छ ? तिमिले बाबाको कर्तव्यलाई सिद्ध गरेर बताउनुपर्छ । बाबाको कर्तव्य र कृष्णको कर्तव्यमा धेरै फरक छ । अरू त सबैको नाम शरीरको नै लिइन्छ । उहाँको आत्माको नाम गायन गरिन्छ । उहाँ आत्मा बाबा पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, गुरु पनि हुनुहुन्छ । आत्मामा ज्ञान छ तर कसरी दिने ? शरीरद्वारा नै दिनुहुन्छ नि । जब दिनुहुन्छ तब त महिमा गाइन्छ । अब शिवजयन्तीमा बच्चाहरू सम्मेलन गर्छन् । सबै धर्मका नेताहरूलाई बोलाउँछन् । तिमिले सम्झाउनु छ- ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । यदि सबैमा ईश्वर हुनुहुन्छ भने के हर एक आत्मा भगवान् पिता पनि हुने भयो, शिक्षक पनि हुने भयो, गुरु पनि हुने भयो ! भन, के सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ ? यो कसैले सुनाउन सक्दैन ।

तिमी बच्चाहरूको मनमा आउनुपर्छ- उच्चभन्दा उच्च बाबाको कति महिमा छ । उहाँ सारा विश्वलाई पावन बनाउनेवाला हुनुहुन्छ । प्रकृति पनि पावन बन्छ । सम्मेलनमा पहिले-पहिले त तिमी यो सोध्छौ- गीताका भगवान् को हो ? सत्ययुगी देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नेवाला को ? यदि कृष्णलाई भन्ने हो भने बाबालाई गुम गरिदिन्छन् वा फेरि भनिदिन्छन्- नाम-रूपभन्दा अलग हुनुहुन्छ । मानौं हुनुहुन्छ । त्यसैले विना बाबा टुहुरा ठहरिए नि । बेहदको बाबालाई नै जान्दैनन् । एक अर्कामा काम कटारी चलाएर कति हैरान गर्छन् । एक अर्कालाई दुःख दिन्छन् । त्यसैले

यी सबै कुरा तिम्रो बुद्धिमा चल्नुपर्छ । तुलना गर्नु छ— यी लक्ष्मी-नारायण भगवान्-भगवती हुन् नि, यिनीहरूको पनि वंशावली छ नि । त्यसैले अवश्य यस्ता देवी-देवता हुनुपर्छ । तिमी सबै धर्मकालाई बोलाउँछौ । जसले राम्रोसँग पढे-लेखेका छन्, बाबाको परिचय दिन सक्छन्, उनीहरूलाई नै बोलाउनु छ । तिमी लेख्न सक्छौ— जो आएर रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको परिचय दिनुहुन्छ उहाँको लागि हामी आउने-जाने, रहने आदि सबैको प्रबन्ध गर्नेछौं, यदि रचयिता र रचनाको परिचय दिनुहुन्छ भने । यो त जान्दछौ— कसैले पनि यो ज्ञान दिन सक्दैन । हुन सक्छ कोही बेलायतबाट आओस्, रचयिता र रचनाको आदि, मध्य, अन्त्यको परिचय देओस् तब हामी खर्च दिनेछौं । यस्तो विज्ञापन अरू कसैले गर्न सक्दैन । तिमी त बहादुर छौ नि । महावीर-महाविरनीहरू हौ । तिमी जान्दछौ— यिनीहरूले (लक्ष्मी-नारायणले) विश्वको बादशाही कसरी लिए ? कुन चाहिँ बहादुरी गरे ? बुद्धिमा यो सबै कुरा आउनुपर्छ । कति तिमी उच्च कार्य गरिरहेका छौ । सारा विश्वलाई पावन बनाइरहेका छौ । त्यसैले बाबालाई याद गर्नु छ, वर्सा पनि याद गर्नु छ । केवल शिवबाबालाई याद मात्र गर्नु छैन, उहाँको महिमा पनि बताउनु छ । यो महिमा हो नै निराकारको । तर निराकारले आफ्नो परिचय कसरी दिने ? आदि, मध्य, अन्त्यको ज्ञान दिनका लागि अवश्य मुख चाहिन्छ नि । मुखको कति महिमा छ । मानिसहरू गऊमुखमा जान्छन्, कति धक्का खान्छन् । के-के कुरा बनाइदिएका छन् । तीर मान्यो गंगा निस्किएर आइन् । गंगालाई पतित पावनी सम्भन्ध्छन् । अब पानीले कसरी पतितबाट पावन बनाउन सक्छ । पतित पावन त बाबा नै हुनुहुन्छ । त्यसैले बाबा तिमी बच्चाहरूलाई कति सिकाइरहनुहुन्छ । बाबा त भन्नुहुन्छ— यसो यसो गर । को आएर बाबा रचयिता र रचनाको परिचय दिन्छ । साधु-संन्यासी आदिले यो पनि जान्दछन्— ऋषि-मुनि आदि सबैले नेति-नेति भन्दथे, हामी जान्दैनौं, मतलब नास्तिक थिए । अब हेर कोही आस्तिक निस्कन्छ ? अहिले तिमी बच्चाहरू नास्तिकबाट आस्तिक बनिरहेका छौ । तिमीले बेहदका बाबालाई जान्दछौ, जसले यति उच्च बनाउनुहुन्छ । पुकार्छन् पनि— ओ गड फादर, लिबरेट गर्नुहोस् । बाबा सम्भाउनुहुन्छ, यस समय सारा विश्वमा रावणको राज्य छ । सबै भ्रष्टाचारी छन् फेरि श्रेष्ठाचारी पनि हुनेछौ नि । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ— पहिले-पहिले पवित्र दुनियाँ थियो । बाबाले अपवित्र दुनियाँ कहाँ बनाउनुहुन्छ र । बाबा त आएर पावन दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ, जसलाई शिवालय भनिन्छ । शिवबाबाले शिवालय बनाउनुहुन्छ नि । उहाँले कसरी बनाउनुहुन्छ त्यो पनि तिमी जान्दछौ । महाप्रलय, जलमय आदि त हुँदैन । शास्त्रमा त के-के लेखिएको छ । बाँकी ५ पाण्डव बचे जो फेरि हिमालय पहाडमा गले, फेरि रिजल्टको केही थाहा छैन । यी सबै कुरा बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ । यो पनि तिमी नै जान्दछौ— उहाँ बाबा, बाबा पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ । वहाँ त यो मन्दिर हुँदैन । यी देवता थिए, जसका यादगार मन्दिर यहाँ छन् । यो सबै ड्रामामा निश्चित छ । सेकेन्ड बाइ सेकेन्ड नयाँ कुरा भइरहन्छ, चक्र घुमिरहन्छ । बाबाले बच्चाहरूलाई निर्देशन त धेरै राम्रो दिनुहुन्छ । धेरै देह-अभिमानी बच्चाहरू छन् जसले सम्भन्ध्छन् हामीले त सबै कुरा जानेका छौं । मुरली पनि पढ्दैनन् । कदरै गर्दैनन् । बाबा जोड दिनुहुन्छ, कुनै-कुनै समय मुरली धेरै राम्रो चल्छ । मिस गर्नु हुँदैन । १०-१५ दिनको मुरली जो मिस हुन्छ त्यो बसेर पढ्नुपर्छ । यो पनि बाबा भन्नुहुन्छ— यस्तो यस्तो च्यालेन्ज देऊ— यो रचयिता र रचनाको आदि, मध्य, अन्त्यको ज्ञान कसैले आएर दिन्छ भने हामी उसलाई खर्च आदि सबै दिनेछौं । यस्तो च्यालेन्ज त जसले जान्दछ उसले दिन्छ नि । शिक्षकले स्वयं जान्दछ तब त सोध्छ नि । नजानिकन कसरी सोध्ने ?

कुनै-कुनै बच्चाहरू मुरलीको पनि बेवास्ता गर्छन् । पुग्यो, हाम्रो त शिवबाबासँग नै सम्बन्ध छ । तर शिवबाबाले जे सुनाउनुहुन्छ त्यो पनि सुन्नु छ, न कि केवल उहाँलाई याद गर्नु छ । बाबा कसरी राम्रा-राम्रा, मीठा-मीठा कुरा सुनाउनुहुन्छ । तर मायाले बिलकुलै घमण्डी बनाइदिन्छ । भनाइ छ नि— *चुहे को हल्दी की गाँठ मिली, समझा मै पंसारि हुँ...* । धेरै छन् जसले मुरली पढ्दै-पढ्दैनन् । मुरलीमा त नयाँ-नयाँ कुरा निस्कन्छन् नि । त्यसैले यी सबै कुरा बुझ्नुपर्ने छन् । जब बाबाको यादमा बस्छौ तब यो पनि याद गर्नु छ— उहाँ बाबा शिक्षक पनि हुनुहुन्छ र सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ । नत्र भने कहाँबाट पढ्ने । बाबाले त बच्चाहरूलाई सबै सम्भाइदिनुभएको छ । बच्चाहरूले नै बाबाको प्रत्यक्ष गर्छन् । सन सोज फादर । बच्चाको फेरि बाबाले प्रत्यक्ष गर्नुहुन्छ । आत्माको परिचय दिनुहुन्छ । फेरि बच्चाहरूको काम हो बाबाको परिचय दिनु । बाबा पनि बच्चाहरूलाई छोड्नुहुन्न, भन्नुहुन्छ आज फलानो ठाउँमा जाऊ, आज यहाँ जाऊ । यिनलाई कहाँ कोही आदेश दिनेवाला छ र ! त्यसैले यी निमन्त्रणा आदि पत्रिकामा आउनेछन् । अहिले सारा दुनियाँ छ नास्तिक । बाबा नै आएर आस्तिक बनाउनुहुन्छ । अहिले सारा दुनियाँ छ— *वर्थ*

नट ए पेनी। अमेरिकाको पासमा धेरै धन-दौलत भए पनि वर्थ नट ए पेनी छ। यो त सबै खत्तम भएर जानेछ। सारा दुनियाँमा तिमी वर्थ पाउण्ड (मूल्यवान्) बनिरहेका छौ। वहाँ कोही कंगाल हुँदैन।

तिमी बच्चाहरूलाई सदैव ज्ञानको स्मरण गरेर हर्षित रहनुपर्छ। त्यसैको लागि गायन छ— अतीन्द्रिय सुख गोप-गोपिनीसँग सोध। यो संगमको नै कुरा हो। संगमयुगलाई कसैले पनि जान्दैन। विहंग मार्गको सेवा गर्नाले सायद महिमा निस्कन्छ। गायन पनि छ— अहो प्रभु तेरी लीला ! यो कसैले पनि जान्दैनथे— भगवान् बाबा, शिक्षक, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ। अब पिताले त बच्चालाई सिकाइरहन्छन्। बच्चाहरूलाई यो नशा स्थायी रहनुपर्छ। अन्त्यसम्म नशा रहनुपर्छ। अहिले त नशा भट्टै सोडा वाटर भएर जान्छ। सोडा पनि यस्तै हुन्छ नि। थोरै समय राखेपछि सादा पानीजस्तै हुन्छ। यस्तो त नहुनु पर्ने हो। कसैलाई यसरी सम्झाऊ, आश्चर्य लागोस्। राम्रो-राम्रो भन्छन् पनि तर उनीहरूले समय निकालेर बुझ्नु, जीवन बनाउनु, यो बडो मुस्किल छ। बाबा धन्धा आदिको लागि मनाही गर्नुहुन्न। पवित्र बन, जो पढाउँछु त्यसलाई याद गर। उहाँ त शिक्षक हुनुहुन्छ नि। यो हो असाधारण पढाइ। कुनै मनुष्यले पढाउन सक्दैन। बाबा नै भाग्यशाली रथमा आएर पढाउनुहुन्छ। बाबाले सम्झाउनुभएको छ— यो तिम्रो तख्त हो जसमा अकालमूर्त आत्मा आएर बस्छ। उसलाई यो सारा पार्ट मिलेको छ। अहिले तिमी सम्झन्छौ यो त वास्तविक कुरा हो। बाँकी यी सबै हुन् बनावटी कुरा। यो राम्रोसँग धारणा गरेर गाँठो बाँध। तब हात लाग्दा पनि याद आउनेछ। तर गाँठो किन बाँधेको हो, त्यो पनि भुल्छन्। तिमीलाई त यो पक्का याद गर्नु छ। बाबाको यादको साथै ज्ञान पनि चाहिन्छ। मुक्ति पनि छ भने जीवनमुक्ति पनि छ। धेरै मीठो-प्यारो बच्चा बन। बाबाले सम्झनुहुन्छ— कल्प-कल्प यी बच्चाले पढिरहन्छन्। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार नै वर्सा लिन्छन्। फेरि पनि पढाउनेवाला शिक्षकले पुरुषार्थ त गराउँछ नि। तिमी घरी-घरी भुल्छौ— त्यसैले याद गराइन्छ। शिवबाबालाई याद गर। उहाँ बाबा, शिक्षक, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ। सानो बच्चाले यसरी याद गर्दैन। कृष्णका लागि कहाँ भन्छन् र— बाबा, शिक्षक, सद्गुरु हुनुहुन्छ। सत्ययुगको राजकुमार श्रीकृष्ण उनी फेरि गुरु कसरी बन्छन्। गुरु चाहिन्छ दुर्गतिमा। गायन पनि छ— बाबा आएर सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ। कृष्णलाई त यस्तो कालो बनाउँछन्, जस्तो कालो कोइला। बाबा भन्नुहुन्छ— अहिले सबै काम चितामा चढेर कालो कोइला बनेका छन्, त्यसैले श्याम भनिन्छ। बुझ्नुपर्ने कति गहन कुरा छन्। गीता त सबैले पढ्छन्। हिन्दूहरूले नै हुन् जसले सबै शास्त्रलाई मान्छन्। सबैका चित्र राखिरहन्छन्। अब उनीहरूलाई के भन्ने ? व्यभिचारी भक्ति ठहरियो नि। अव्यभिचारी भक्ति एकै शिवको हुन्छ। ज्ञान पनि एकै शिवबाद्वारा मिल्छ। यो ज्ञान नै फरक छ। यसलाई आध्यात्मिक ज्ञान भनिन्छ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) विनाशी नशालाई छोडेर अलौकिक नशा रहोस्— अहिले हामी वर्थ नट ए पेनीबाट वर्थ पाउण्ड बनिरहेका छौ। स्वयं भगवान्ले हामीलाई पढाइरहनुभएको छ, हाम्रो पढाइ असाधारण छ।
- २) आस्तिक बनेर बाबाको प्रत्यक्ष गर्ने सेवा गर्नु छ। कहिल्यै पनि घमण्डी बनेर मुरली मिस गर्नु छैन।

वरदानः— हर आत्माको सम्बन्ध सम्पर्कमा आउँदा सबैलाई दान दिनेवाला महादानी, वरदानी भव

१. सारा दिनमा जो पनि सम्बन्ध-सम्पर्कमा आउँछ उसलाई कुनै न कुनै शक्तिको, ज्ञानको, गुणको दान देऊ। तिम्रो पासमा ज्ञानको पनि खजाना छ भने शक्ति र गुणको पनि खजाना छ। त्यसैले कुनै पनि दिन दान नदिई खाली नजाओस् तब भनिन्छ महादानी। २. दान शब्दको रूहानी अर्थ हो सहयोग दिनु। आफ्नो श्रेष्ठ स्थितिको वायुमण्डलद्वारा अनि आफ्नो वृत्तिको भाइब्रेसनद्वारा हर आत्मालाई सहयोग देऊ तब भनिन्छ महादानी।

स्लोगनः— जो बापदादा र परिवारको समीप छन् उनीहरूको चेहरामा सन्तुष्टता, रूहानियत र प्रसन्नताको मुस्कुराहट रहन्छ।